

РЕШЕНИЕ

№ 23

Гр. София, 24 март 2021 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, първо наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесет и втори януари две хиляди двадесет и първа година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: РУМЕН ПЕТРОВ

ЧЛЕНОВЕ: ДЕНИЦА ВЪЛКОВА

ТАТЯНА ГРОЗДАНОВА

при секретаря **МАРИЯНА ПЕТРОВА**
с участието на прокурора **НИКОЛАЙ ЛЮБЕНОВ**
като разгледа докладваното от съдия **ГРОЗДАНОВА к.д.№ 808/2020 година** по описа за 2020 година и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл. 346, т. 1 НПК.

Образувано е по касационен протест на Апелативна специализирана прокуратура и касационни жалби на защитниците на подсъдимите Д. И. и И. П. срещу постановената присъда от 01.07.2020 година по в.н.о.х.д. № 24/2020 година по описа на Апелативния специализиран наказателен съд (АСНС).

С касационния протест се атакуват оправдателните части от въззивната присъда и наложеното на подс. П. наказание за престъплението по чл. 321, ал. 6 НК. Твърди се порок в аналитично-оценъчната дейност на решаващия съд - касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК, но се излагат се съображения единствено във връзка с оправдаването на подс. И. за деянията по чл. 159а НК. Наличието на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 НПК се аргументира с прекомерна снизходителност на наложеното на подс. И. П. наказание и неговата несъответност на чл. 36 НК. Иска се отмяна на присъдата в протестираните части и връщане на делото за ново разглеждане от въззивната инстанция, а в останалата част - присъдата да бъде потвърдена.

В касационните жалби на защитниците на подсъдимите и допълненията към тях са релевирани всички касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1, 2 и 3 НПК.

Според защитника на подс. Д. И. присъдата е постановена на основата на обвинителен акт, който не отговаря на чл. 246, ал. 2 НПК, тъй като не съдържа факти, описващи извършването на престъпления по чл. 321, ал. 6 НК и чл. 159а НК. Съдът нарушил прогласените в чл. 13, ал. 2, чл. 14, ал. 1 и чл. 303, ал. 1 НПК основни принципи на наказателния процес - изопачил съдържанието на събраните и проверени годни доказателствени източници, основал присъдата си на предположения и осъдил подс. И. по обвиненията по чл. 321, ал. 6 НК и по чл. 155, ал. 5, т. 3 НК въз основа на непосочени в обвинителния акт факти, по които той не се е защитавал. Претендира се наличието на касационното основание по чл. 348, ал. 3, т. 2 НПК – липса на мотиви. Съдът не бил осъдил възраженията на защитата във връзка с обвинението по чл. 159а НК, от което е пострадала П., а волята му била неясна, тъй като подс. И. бил осъден по чл. 321, ал. 6 НК в разрез с приетите от контролираната инстанция факти за периода, в който е възникнал престъпният сговор между И. и П.. Излага се тезата, че е недопустимо доказаността на престъплението по чл. 321, ал. 6 НК, което е самостоятелно, да се основава на извършената вторична престъпна дейност. Заявява се и касационното основание по чл. 348, ал. 3, т. 3 НПК - постановяване на присъдата от съд, който не бил безпристрастен, мотивирано от касаторите с оплакванията им по чл. 348, ал. 1, т. 2 НПК.

Касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК по отношение на престъпленията по чл. 321, ал. 6 НК и по чл. 159а, ал. 1 НК се свързва единствено с твърденията за допуснати от контролирания съд съществени нарушения на процесуалните правила. За престъплението по чл. 155, ал. 5, т. 3, вр. ал. 3, вр. ал. 2, вр. чл. 26, ал. 1, вр. чл. 20, ал. 2 НК се твърди, че подс. И. недопустимо е осъден за квалифициращ деянието признак, който е основен минимално изискуем признак от обективна страна на престъпния състав по чл. 155, ал. 2 НК и без доказателства деянието да е извършено с користна цел.

Касационното основание по чл. 348, ал. 1 т. 3 НПК е заявено общо, без излагане на конкретни съображения, които да налагат облекчаване на положението на подсъдимия по поискания начин - наказанията по чл. 321, ал. 6 НК и по чл. 155, ал. 5 и ал. 3, вр. ал. 2 НК да бъдат намалени към предвидения в закона минимум, а това за престъплението по чл. 159а НК – при още по-голяма редукция и приложение на чл. 55 НК.

В условията на алтернативност се отправят искания ВКС да упражни правомощията си по чл. 354, ал. 1, т. 2 НПК и да оправдае подс. Д. И. по всички обвинения, или да упражни правомощията си по чл. 354, т. 4 и т. 5 НПК и при частична оправдателна присъда - да намали наложеното наказание, или да намали наложеното наказание и потвърди присъдата в оправдателната ѝ част.

В допълнението към касационната жалба се взема становище и по подадения протест, който е определен като недопустим, защото оплакванията в него били за необоснованост на присъдата и едновременно с това – като неоснователен.

В касационната жалба на защитника на подс. И.П. касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК се обосновава с анализ на доказателствените източници. Касаторите считат, че подс. П. е осъден за продължаваното престъпление по чл. 155 НК при пълна липса на доказателства и неправилна интерпретация на наличните такива. Без излагане на конкретни съображения се твърди нарушение на процесуалните правила във връзка с приобщаването на веществените доказателствени средства по делото. Претендира се нарушение на процесуалния ред за приобщаване

към доказателствената съвкупност на обясненията на подс. П. от досъдебното производство. Без посочване на основания се твърди наличие на съществени нарушения на процесуалните правила, неотстраними във въззивното производство, налагащи връщането на делото за ново разглеждане от първоинстанционния съд.

Явната несправедливост на наложеното наказание като касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 НПК се обосновава с чистото съдебно минало на подсъдимия, липсата на криминални регистрации, добри характеристични данни, трудова ангажираност и липсата на материална облага. В условията на алтернативност се иска отмяна на обжалваната присъда и постановяването на оправдателна или връщане на делото за ново разглеждане от Специализирания наказателен съд или драстично намаляване на наложеното на подс. П. наказание.

В съдебно заседание представителят на ВКП заявява, че не поддържа протеста и намира постановената въззивна присъда за правилна и законосъобразна, а касационните жалби – за неоснователни. Излага становище, че въззивният съд не е нарушил процесуалните правила при анализа и оценката на събраните и проверени доказателства и доказателствени средства. В пределите на установените фактически положения АСНС правилно и точно е приложил материалния закон.

Подс. И. П., редовно призован, не се явява, а защитникът му – адв. А., поддържа касационната жалба и изложените в нея оплаквания.

Подсъдимият Д. И. и защитникът му – адв. В. също поддържат касационната жалба и изложените в нея оплаквания.

В последната си дума подс. И. заявява искане да бъде оправдан или делото да бъде върнато за ново разглеждане.

Върховният касационен съд, първо наказателно отделение, след като обсъди доводите на страните и провери обжалвания съдебен акт в пределите на правомощията си по чл. 347, ал. 1 НПК, за да се произнесе, взе предвид следното:

Настоящото касационно производство е второ по ред.

С присъда от 19.12.2017 година по н.о.х.д. № 3549/2016 година на СНС, подс. Д. И. и подс. И. П. са били признати за виновни за три отделни престъпления, извършени в съучастие като съизвършители по чл. 155, ал. 5, т. 3, вр. ал. 3, вр. ал. 2, пр. 1, вр. чл. 20, ал. 2 НК, съответно - за периода от средата на м. януари 2015 година до неустановена дата в началото на месец септември 2015 година, за периода от 10.09.2015 година до 31.03.2016 година и за периода от 01.04.2016 година до 26.04.2016 година, за това, че са предоставяли систематически апартаменти, находящи се в гр. София, ул. „М.“ № . (за първия период), бул. „П. Е.“ № . (за втория период) и бул. „А. Д.“ № (за третия период) на различни лица – М. В. и Б. Б., за полови сношения, като деянието е извършено с користна цел и по отношение на две лица и са осъдени на основание чл. 54 НК за всяко едно от тях на три години лишаване от свобода и глоба в размер на 10 000 лв.

Със същата присъда подс. Д. И. е признат за виновен и за три самостоятелно извършени от него престъпления по чл. 159а, ал. 2, т. 6, вр. ал. 1, пр. 1 НК, за това че в гр. София, от неустановена дата през м. март 2012 година до неустановена дата в края на месец март 2013 година, на неустановена дата в началото на м. януари 2015 година и на неустановена дата също в началото на м. януари 2015 година, е набрал отделни лица – И. П., М. В. и Б. Б., с цел да бъдат използвани за развратни действия, чрез

обещаване на облаги като за всяко едно от тях на основание чл. 54 НК е наказан с три години лишаване от свобода и глоба в размер на 10 000 лв.

На основание чл. 23, ал. 1 НК първоинстанционният съд определил на всеки от двамата подсъдими общо най-тежко наказание от три години лишаване от свобода, към което присъединил и наказанието глоба в размер на 10 000 лв. и постановил това наказание да бъде изтърпяно от подс. Д. И. при първоначален „Строг“ режим с приспадане на времето, през което той е бил с мерки за неотклонение „Задържане под стража“ и „Домашен арест“, а по отношение на подс. И. - отложил изпълнението на наказанието на основание чл. 66 НК за срок от пет години. На основание чл. 68, ал. 1 НК първоинстанционният съд привел в изпълнение наложеното на подс. Д.И. наказание от девет месеца лишаване от свобода по н.о.х.д.№ 21874/2013 година на СРС като определил първоначален „Строг“ режим на изтърпяване и зачел задържането на подсъдимия по това наказателно производство.

С присъдата двамата подсъдими били признати за невиновни и оправдани на основание чл. 304 НПК по обвинението по чл. 321, ал. 6 НК за това, че в периода от м. януари 2015 година до 26.04.2016 година в гр. София се сговорили помежду си да вършат в страната престъпления по чл. 155 НК и по чл. 159а НК, за които се предвижда наказание лишаване от свобода за повече от три години и чрез които се цели да се набави имотна облага.

По жалби на подсъдимите срещу осъдителната част и по протест на прокурора срещу оправдателната ѝ част с искане за осъждане на подсъдимите по обвинението по чл. 321, ал. 6 НК присъдата е проверена от АСНС, който решение № 50/19.07.2019 година, постановено по в.н.о.х.д. № 205/2018 година изменил първоинстанционния съдебен акт като преквалифицирал трите деяния по чл. 155, ал. 5, т. 3, вр. ал. 3, вр. ал. 2, пр. 1, вр. чл. 20, ал. 2 НК в едно продължавано престъпление по чл. 155, ал. 5, т. 3, вр. ал. 3, вр. ал. 2, пр. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. чл. 26, ал. 1 НК, за което е наложил на подс. И. наказание лишаване от свобода за срок от три години и глоба в размер на 10 000 лв., а на подс. П. определил след приложение на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК наказание лишаване от свобода за срок от две години и шест месеца, отложено на основание чл. 66, ал. 1 НК за срок пет години и глоба в размер на 5000 лв. като отменил приложението на чл. 23, ал. 1 НК. По отношение на подс. Д. И. АСНС извършил групиране на основание чл. 23, ал. 1 НК на наказанието за престъплението по чл. 155, ал. 5, т. 3, вр. ал. 3, вр. ал. 2, пр. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. чл. 26, ал. 1 НК с наказанията за трите престъпления по чл. 159а, ал. 2, т. 6, вр. ал. 1, пр. 1 НК, като определил подсъдимият да изтърпи общо най-тежко наказание от три години лишаване от свобода, към което присъединил и наказанието глоба в размер на 10 000 лв. В останалата част присъдата била потвърдена.

Касационната проверка на това въззивно решение е инициирана по протест на прокурора единствено срещу частта, с която е потвърдено оправдаването на двамата подсъдими по обвинението по чл. 321, ал. 6 НК и по жалби на двамата подсъдими срещу осъдителната част на въззивния съдебен акт. С решение № 221/13.01.2020 година по н.д. № 923/2019 година Върховният касационен съд отменил въззивния съдебен акт и върнал делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд с дадени конкретни указания за отстраняване на допуснатите от АСНС нарушения на процесуалните правила за проверка и оценка на доказателствените източници и за формиране на вътрешното му убеждение. В решението върховната инстанция е

преценила оплакването на защитата на подс. И., че обвинителният акт не отговаря на изискванията на чл. 246, ал. 2 НПК, като неоснователно.

При новото разглеждане на делото АСНС постановил атакуваната присъда 01.07.2020 година по в.н.о.х.д. № 24/2020 година. С нея оправдал подс. Д. И. за две от престъпленията по чл. 159а, ал. 2, т. 6, вр. ал. 1, пр. 1 НК, от които са пострадали М. В. и Б. Б., изменил присъдата по отношение на същия подсъдим в частта, с която е бил признат за виновен по чл. 159а, ал. 2, т. 6, вр. ал. 1, пр. 1 НК за трафик на И. П., като го оправдал за периода и мястото на извършване на престъплението - след пролетта на 2012 година и в апартамент, находящ се в гр. София, ул. Е. Й. № , ет. . Намалил и размера на наложеното наказание на основание чл. 55, ал. 1, т. 1 НК от три години лишаване от свобода и глоба в размер на 10 000 лв. на една година лишаване от свобода и глоба в размер на 5000 лв.

Със същата присъда АСНС признал подс. И. и подс. П. за виновни по обвинението по чл. 321, ал. 6 НК за това, че от м.януари 2015 година до 26.04.2016 година в гр. София са се сговорили да вършат в страната престъпления по чл. 155 НК, за които се предвижда наказание лишаване от свобода повече от три години и чрез които се цели да се набави имотна облага, на основание чл. 54 НК наложил на подс. И. наказание лишаване от свобода за срок от три години, а на подс. П. – наказание лишаване от свобода за срок от една година и оправдал двамата подсъдими по първоначалното обвинение престъпният сговор да е включвал и извършването на престъпления по чл. 159а НК.

АСНС изменил първоинстанционната присъда и преквалифицирал трите отделни деяния на подс. И. и подс. П. по чл. 155, ал. 5, т. 3, вр. ал. 3, вр. ал. 2, пр. 1, вр. чл. 20, ал. 2 НК в едно продължавано престъпление по чл. 155, ал. 5, т. 3, вр. ал. 3, вр. ал. 2, пр. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. чл. 26, ал. 1 НК, за което на подс. И. на основание чл. 54 НК наложил наказание лишаване от свобода за срок от три години и глоба в размер на 10 000 лв., а на подс. П. на основание чл. 55, ал. 1, т. 1 НК - наказание лишаване от свобода за срок от две години и глоба в размер на 5000 лв. Съдът коригирал и приложението на чл. 23 НК и определил на подс. И. да изтърпи общо най-тежко наказание от три години лишаване от свобода при първоначален „Строг“ режим, към което наказание присъединил на основание чл. 23, ал. 3 НК наказанието глоба в размер на 10 000 лв., а на подс. П. наложил общо най-тежко наказание от две години лишаване от свобода, чието изтърпяване на основание чл. 66, ал. 1 НК отложил за срок от три години и на основание чл. 23, ал. 3 НК към него присъединил наказанието глоба в размер на 5000 лв.

АСНС изменил първоинстанционната присъда и в частта относно режима на изтърпяване на приведеното на основание чл. 68, ал. 1 НК наказание от девет месеца лишаване от свобода, наложено на подс. И. по н.о.х.д. № 21874/2013 година по описа на СРС и постановил това да стане при първоначален „общ“ режим. В останалата част присъдата била потвърдена.

Развитието на съдебната фаза на наказателното производство, съдържанието на касационните жалби и протеста, съдържащи анализ на доказателствените източници и отправените от касаторите-жалбоподатели искания за оправдаването им от касационната инстанция, налагат ясно да бъдат очертани пределите на касационната проверка и съответно правомощията на касационната инстанция.

Извън хипотезата на чл. 354, ал. 5 НПК, какъвто настоящият случай не е, касационната инстанция не може да прави собствена оценка на доказателствените

материали, относими към предмета на доказване по конкретното наказателно дело и въз основа на нея да преценява наличието на процесуални нарушения и да приема за доказана друга фактология по делото. Необосноваността на съдебния акт, когато тя не се дължи на съществено нарушение на процесуалните правила, не съставлява самостоятелно касационно основание. Въззивната инстанция е последната по установяване и приемане на правно релевантните факти и когато при събирането и преценката на доказателствата не са допуснати нарушения на процесуалните правила, а вътрешното убеждение на съда е основано на обективно, всестранно и пълно изследване на всички обстоятелства по делото, за касационната инстанция фактите са такива, каквито са приети от нея. Освен това касационният съд е инстанция по правото и проверката за правилното приложение на закона е свързано с преценката дали установените от решаващите инстанции факти правилно са подведени към съответстващата им материалноправна норма. По тази причина оправдателна присъда, извън случаите на чл. 354, ал. 5 НПК, е възможно да бъде постановена в касационното производство само, когато установените от въззивната инстанция факти сочат на основанието по чл. 24, ал. 1, т. 1 НПК – деянието не е извършено или не съставлява престъпление.

По-нататък - на проверка в касационното производство подлежи и дали при новото разглеждане на делото съдът се е съобразил и изпълнил дадените му с отменителното решение указания по чл. 355, ал. 1 НПК. При това - както страните, така и следващият състав на ВКС, са обвързани от постановеното касационно решение, чиито констатации не могат да бъдат ревизирани в следващ съдебен акт. Повторното въвеждане на твърдения за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които не са нови и на които вече веднъж е даден отговор от върховната инстанция, е недопустимо. И накрая – касационни основания, в подкрепа на които не са изложени съображения, а са заявени бланкетно, не могат да бъдат разгледани по същество, тъй като касационната проверка, за разлика от въззивната, не е служебна.

Извършвайки проверка в така очертаните предели, настоящата инстанция намира протеста и касационните жалби, които са подадени в срок и от надлежни страни, за неоснователни.

Присъдата е постановена от контролираната инстанция при стриктно спазване на чл. 13, чл. 14, ал. 1 НПК и чл. 107, ал. 5 НПК. При новото разглеждане на делото АСНС изцяло е изпълнил дадените му в отменителното решение на ВКС указания. Проявил е процесуална активност и е провел всеобхватно въззивно съдебно следствие за събирането на доказателства, които имат отношение към предмета на доказване по чл. 102, т. 1 и т. 2 НПК и за правилното приложение на материалния закон. Наличните доказателства са подложени на изключително внимателен и детайлен анализ както поотделно, така и във взаимовръзката помежду им. Приетите за установени от контролираната инстанция факти се основават на процесуални валидни доказателства и доказателствени средства. Не се констатира игнорирането на доказателствени източници, нито пък съдържанието на всички или на част от тях да е интерпретирано превратно и в нарушение на правилата на формалната логика, каквато е общото оплакване на всички касатори. Спазено е и изискването на чл. 305, ал. 2 НПК. В проверявания съдебен акт АСНС ясно е изложил кои факти намира за установени, въз основа на кои доказателства и доказателствени средства и какви са правните му съображения. Изключително обстойно и подробно са обсъдени всички

противоречия в доказателствената маса, като особено внимание е отделено на противоречията в показанията на свидетелките П., В. и Б. в различните им разпити на досъдебното производство, приобщени от АСНС по реда на чл. 281 НПК. Контролираната инстанция е изложила убедителни и логични съображения на кои от доказателствените източници дава вяра и защо. Със съдебния акт е отговорено на всички възражения и доводи на подсъдимите и защитниците, включително и на вече обсъдения при първото разглеждане на делото от върховната инстанция въпрос за това дали обвинителният акт отговаря като съдържание на изискванията на чл. 246, ал. 2 НПК.

Несподеляемо е оплакването на защитата на подсъдимия И., че съдът е излязъл от пределите на обвинението по чл. 321, ал. 6 НК, приемайки за установени факти, срещу които подсъдимият не се бил защитавал. АСНС е установил с годни доказателствени източници, че престъпното сговаряне на двамата подсъдими с цел придобиване на имотна облага посредством извършването на престъпления по чл. 155 НК е възникнало в един по-ранен момент – през 2014 година и преди датата 08.09.2014 година, но се е съобразил именно с рамките на фактическото обвинение, по което И. и П. са се защитавали и напълно законосъобразно е осъдил двамата подсъдими за инкриминирания с обвинителния акт период – м. януари 2015 година до 26.04.2016 година, съобразявайки се с това, че престъплението по чл. 321, ал. 6 НК е от категорията на формалните продължени престъпления и този период е част от общия период - отпреди датата 08.09.2014 година до 26.04.2016 година, през който обективно е съществувало престъпното сговаряне на двамата подсъдими. Съдът ясно и безпротиворечиво е изложил в обжалвания съдебен акт както фактическите си, така и правните си съображения по този въпрос, поради което претенцията на касаторите за наличие на касационното основание по чл. 348, ал. 3, т. 3 НПК е несъстоятелна. Не може да бъде споделено и оплакването за недопустимост престъпното сговаряне да се доказва чрез вторичната престъпна дейност. Подобна теза игнорира съществуващата функционална връзка между предикатното престъпление, каквото е това по чл. 321, ал. 6 НК и вторичните престъпления по чл. 155 НК на двамата подсъдими. Тя би била вярна само, ако престъпната деятелност на И. и П. бе приключила с реализираното престъпно сговаряне помежду им и подсъдимите не бяха пристъпили към осъществяването на неговите цели.

Неоснователни са оплакванията на касаторите и за това, че И. е осъден по чл. 159а НК за трафик на И. П. по предположения, клюки, слухове, както и претенцията за наличие на касационното основание по чл. 348, ал. 3, т. 3 НПК – липса на мотиви, тъй като съдът не бил обсъдил възраженията на защитата за това, че няма как П. да е набрана от подс. И. с цел проституция, щом като по същото време тя самата е била част от организирана престъпна група, насочена към извършването на трафик, а самата тя активно е извършвала престъплението по чл. 159а НК.

По повдигнатите с касационната жалба въпроси контролираната инстанция е отделила значително място в мотивите си (л. 22 - л.30) и в изпълнение и на дадените в отменителното решение указания на ВКС с особено внимание е анализирала показанията на св. П., давани пред решаващите инстанции и на досъдебното производство относно време, място и начин на набирането ѝ и от кого с цел сексуална експлоатация. Отделено е нужното внимание и прецизно е обсъдена ролята на приятелката В., която по данни на П. работела за подс. И. в апартамента на ул. „Л.“ № и за която твърди, че я е свързала с него. Съдът е констатирал наличието на

противоречия в показанията на П. и е избрал верният процесуален подход да съпостави съобщените в отделните разпити фактически данни с фактите, установени чрез други доказателствени източници като е дал ясен отговор коя част от показанията на П. приема за достоверна и защо. След прецизното изпълнение на задължението по чл. 107, ал. 5 НПК съдът е изложил убедителни и съответстващи на правилата на формалната логика фактически изводи, че периодът, през който П. е извършвала сексуални услуги срещу заплащане в други апартаменти, предоставяни систематически за развратни действия от Б., с категоричност не съвпада с началото на инкриминирания с обвинителния акт период, през който тя е била набрана в апартамента на ул. Л. от подс. И. за същата дейност, нито съвпада с периода на самостоятелната престъпна деятелност на П. включително и като член на оглавяваната от Бонева организирана престъпна група, за която е осъдена по н.о.х.д. № 791/2014 година. Решаващият съд е изложил убедителни съображения в подкрепа на фактическия си извод, че набирането на П. е осъществено от подс. И., но не и от това лице В., които са съответни на указанията, дадени с ТР № 2/2009 година на ОСНК. Логична последица от приетата фактология по делото е предприетото от АСНС частично изменение на първоинстанционната присъда, с която подс. И. е признат за виновен и наказан за престъпление по чл. 159а НК – набирането с цел развратни действия на св. И. П., като го е оправдал частично по обвинението касателно второто място на набиране – апартамент, находящ се на ул. „П.Е.“ и относно част от инкриминирания с обвинителния акт период – след пролетта до неустановена дата в края на месец март 2013 година.

Касаторите не са изложили други съображения извън претенциите си към аналитично-оценъчната дейност на контролираната инстанция в подкрепа на заявеното касационно основание по чл. 348, ал. 3, т. 3 НПК, което очевидно в този случай е явно немотивирано, поради което не следва да бъде обсъждано.

Не е налице и касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 НПК. При установените от контролираната инстанция факти, материалният закон е приложен правилно. Престъпната деятелност на подс. И., за която е признат за виновен, е съставомерна по чл. 321, ал. 6 НК, чл. 159а, ал. 2, т. 6, вр. ал. 1 пр. 1 НК и чл. 155, ал. 5, т. 3, вр. ал. 3, вр. ал. 2, пр. 1, вр. чл. 20, ал. 2, вр. чл. 26, ал. 1 НК. Неоснователно касаторите поддържат, че квалифициращият признак – користна цел, не е доказан. Налице са изобилни доказателства, съдържащи се както в кредитираната част от показанията на свидетелките В. и Б., така и в изрично цитираните части от изготвените веществени доказателствени средства, получени в резултат на законно експлоатирани СРС, които сочат, че двамата подсъдими не само са стремили към обогатяване с част от получаваните от свидетелките средства за извършените от тях сексуални услуги, но са и постигнали тази цел, а последното не е изискване за съставомерност на деянието по чл. 155, ал. 3 НК, както правилно е посочила в мотивите си и въззивната инстанция. Твърдението в касационната жалба, че подсъдимият не се бил защитавал по всички възприети от въззивния съд факти във връзка с квалифициращото обстоятелство по чл. 155, ал. 5, т. 3 НК, макар и формулирано като оплакване за процесуално нарушение, по съществуто си е довод за неправилно приложение на материалния закон. То, както и аргументите на касаторите за неправилното осъждането на подс. И. едновременно както по основния състав на престъплението по чл. 155, ал. 2 НК, така и за квалифициран случай по чл. 155, ал. 5, т. 3 НК, не могат да бъдат споделени. Решаващият съд не е излязъл от посочените в

обвинителния акт факти, че подс. И. и подс. П. са осигурявали на В. и Б. през различни последователни периоди, три отделни жилища, в които те са осъществявали многократно и по отношение на различни лица сексуални услуги срещу заплащане, превръщайки по този начин апартаментите в място за разврат. Защитникът на подс. И. е застъпил пред решаващия съд тезата си, изложена сега и в касационната жалба, че подсъдимият е обвинен едновременно както по основния състав на престъплението по чл. 155, ал. 2 НК, така и за квалифициран случай по чл. 155, ал. 5, т. 3 НК. Контролираната инстанция е изложила в мотивите си ясни и съответни на доктрината и съдебната практика съображения за неоснователността на подобна претенция. Несъмнено, за да е съставомерно от обективна страна деянието по чл. 155, ал. 2 НК, е достатъчно деецът повече от три пъти да предостави помещение на едно лице, което да осъществява в него развратни действия (полови сношения или блудствени действия) с различни лица, променяйки партньорите си. В случаите, когато деецът системно предоставя помещението на две или повече лица, всяко едно от които осъществява развратните действия с други лица, какъвто е и настоящият случай, е налице квалифицираният състав по чл. 155, ал. 5, т. 3 НК.

В касационната жалба не са изложени конкретни съображения в подкрепа на заявената явна несправедливост на наложените наказания, поради което върховната инстанция е в невъзможност да провери наличието на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 НПК.

Тъй като подс. П. е осъден за престъпното му сговаряне с подс. И. да вършат престъпления по чл. 155 НК, както и за продължаваното престъпление по системното предоставянето с користна цел на място за разврат на две лица, върховната инстанция не намира за нужно да се преповтаря по сходните оплаквания за наличие на касационните основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 НПК, съдържащи се в касационната жалба на този подсъдим. Внимание заслужава твърдението, че прочетените на основание чл. 279, ал. 2, вр. ал. 1, т. 4 НПК обяснения на подсъдимия П. от досъдебното производство, дадени в присъствието на защитник, не съставляват годен доказателствен източник, тъй като не е поискано съгласието на подсъдимите. Подобно изискване в процесуалния закон не съществува. Само в случаите на чл. 279, ал. 3 НПК, когато съдебното производство протича задочно, в отсъствието на някой от подсъдимите или пък когато обвиняемият е починал, но е даден ход на делото по отношение на друго привлечено към наказателна отговорност лице и обясненията, дадени от „липсващия“ обвиняем се отнасят до повдигнатото обвинение на другия подсъдим, се изисква неговото съгласие. Единственото ограничение, което съществува, е свързано със забраната на чл. 279, ал. 4 НПК – осъдителната присъда да се основава само на обяснения, прочетени на основание чл. 279, ал. 2 НПК, какъвто настоящият случай не е при наличната изобилна доказателствена съвкупност. Твърдението на касационната жалба на П., че присъдата на въззивния съд следва да бъде отменена и делото върнато на първоинстанционния съд за отстраняване на съществени нарушения на процесуалните правила, не подлежи на обсъждане, тъй като конкретни съображения за това не са изложени, а при прегледа на делото не се установяват такива пороци в дейността на решаващите инстанции, които да са от категорията на абсолютните процесуални нарушения, налагащи служебната намеса на върховната инстанция.

Наложено на подс. П. наказание не е явно несправедливо. Всички доводи, с които се обосновава наличието на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 3 НПК,

са взети предвид от решаващия съд. Наложено за престъплението по чл. 321, ал. 6 НК наказание от една година лишаване от свобода е в размер близък до минималния, а наказанието по чл. 155, ал. 5, вр. ал. 3, вр. ал. 2 НК е определено след приложение на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК, като съдът се е съобразил със забраната за влошаване положението на подсъдимия П.. Определеното общо наказание от две години лишаване от свобода е отложено от изтърпяване на основание чл. 66, ал. 1 НК за възможно най-краткия изпитателен срок от три години.

Прецизната аналитично-оценъчна дейност на контролираната инстанция не позволява връщане на делото за ново разглеждане от въззивния съд заради оправдаването на подс. И. по обвиненията в трафик на В. и Б. и заради оправдаването на двамата подсъдими цел на престъпното им сговаряне да е било и извършването на престъпления по чл. 159а НК, каквото е искането на държавното обвинение. За второто в протеста липсват и доводи в подкрепа на заявеното недоволство.

Наложено на подс. П. наказание за престъплението по чл. 321, ал. 6 НК не сочи на явна несправедливост. Подсъдимият е наказан с две години лишаване от свобода за престъплението по чл. 155 НК, срещу което не е постъпил протест с искане за утежняване на положението му. Това наказание е определено на основание чл. 23, ал. 1 НК като общо наказание за двете престъпления. Приложението на чл. 66 НК също не е оспорено с протеста, което прави напълно безпредметно отмяната на присъдата и връщането на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд.

По изложените съображения и на основание чл. 354, ал. 1, т. 1 НПК Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА присъда от 01.07.2020 година, постановена по в.н.о.х.д. № 24/2020 година по описа на Апелативния специализиран наказателен съд

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.